

23.04.2020 r.

ZABAWY LOGOPEDYCZNE DLA 3-4 LATKÓW

ORAZ DZIECI Z OPINIĄ Z PORADNI PSYCHOLOGICZNO-PEDAGOGICZNEJ

ĆWICZENIA ODDECHOWE:

Proszę dopilnować, by pokój, w którym ćwiczymy z dzieckiem/dziećmi był przewietrzony.

1. dmuchanie na papierowe łódki pływające w misce z wodą;
2. dmuchanie na papierowe ozdoby zawieszane na nitkach o różnej długości nad głową ćwiczącego;
3. przedmuchiwanie piłeczki pingpongowej (koralika lub piłeczki zrobionej ze zgniecionego papieru) do osoby siedzącej naprzeciwko;
4. stoimy wyprostowani, unosimy nad głowę, przed sobą wyprostowane w łokciach ręce z równoczesnym wdechem powietrza nosem, powoli opuszczamy ręce i równoczesnym wybrzmiewaniem głoski [u], a następnie głoski [e]. Wydłużanie każdej samogłoski powtórz 2 razy.

BAJKA W TERAPII LOGOPEDYCZNEJ

Drodzy Rodzice!

Bajka logopedyczna usprawnia narządy mowy dziecka (m.in. język, wargi, policzki, podniebienie miękkie), mobilizuje do myślenia i poprawnej wymowy oraz przygotowuje do nauki czytania (poprzez usprawnianie słuchu fonemowego). Opowiadanie czy bajka logopedyczna to krótka historyjka, której bohaterami może być dziecko, zwierzątko lub Pan Języczek.

Może być całkowicie abstrakcyjna lub związana z aktualną sytuacją i wydarzeniami w życiu dziecka. Dorosły może ułożyć ją sam lub zaczerpnąć z literatury dziecięcej. Dzieci słuchając czytanych lub opowiadanych bajek, wykonują ćwiczenia usprawniające narządy mowy, polegające na pokazaniu ruchem języka, warg, żuchwy określonego fragmentu bajki. Ćwiczenia demonstruje dorosły (rodzic, logopeda), dlatego powinien je sam przećwiczyć przed lustrem.

Aby dzieci nie odczuły znudzenia, ćwiczenia narządów mowy są wplatane w treść bajki. Dodatkowym urozmaiceniem są też elementy ruchu np. wymachy rąk czy podskoki a także słowa dźwiękonaśladowcze.

Wspomagając rozwój mowy ćwiczeniami w oparciu o bajkę logopedyczną powinno się pamiętać o tym, aby:

- W trakcie opowiadania bajki dziecko i dorosły powinni siedzieć tak, aby widzieć swoje twarze.

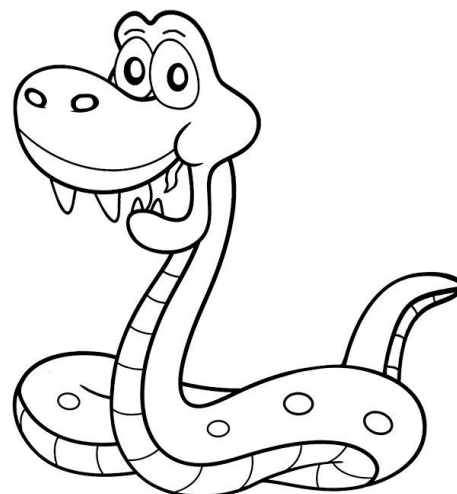
- Podczas wykonywania ćwiczeń buzie dziecka i dorosłego powinny być zawsze szeroko otwarte. W ten sposób dziecko będzie widziało jakie ruchy artykulatorów powtórzyć. Dorosły natomiast będzie mógł zobaczyć, czy dziecko prawidłowo wykonuje polecenie.
- Ćwiczyć można przed dużym lustrem lub z lusterkami w dłoni. Kontrola wzrokowa ułatwi wykonanie ćwiczenia, sprzyja również dokładności i precyzji.
- Systematycznie należy kontrolować pracę dziecka. W razie potrzeby korygować błędy, pokazując ponownie ćwiczenie i prosząc, by dziecko wykonało je poprawnie
- Dorosły powinien zawsze dbać o prawidłową wymowę, ponieważ stanowi przykład dla swojego dziecka.
- Ćwiczenia z dzieckiem wymagają systematyczności i wytrwałości, tylko wtedy możliwe jest osiągnięcie oczekiwanych efektów.
- W pracy z dzieckiem powinniśmy stosować zachęty i pochwały wtedy nauczymy je właściwej samooceny i zachęcimy do doskonalenia swoich umiejętności.

Poszczególne ćwiczenia powtarzamy po 5-6 razy.

„PRZYGODA WĘŻA SŁAWKA”

Posłuchaj bajeczki o wężu Sławku i rób to co on.

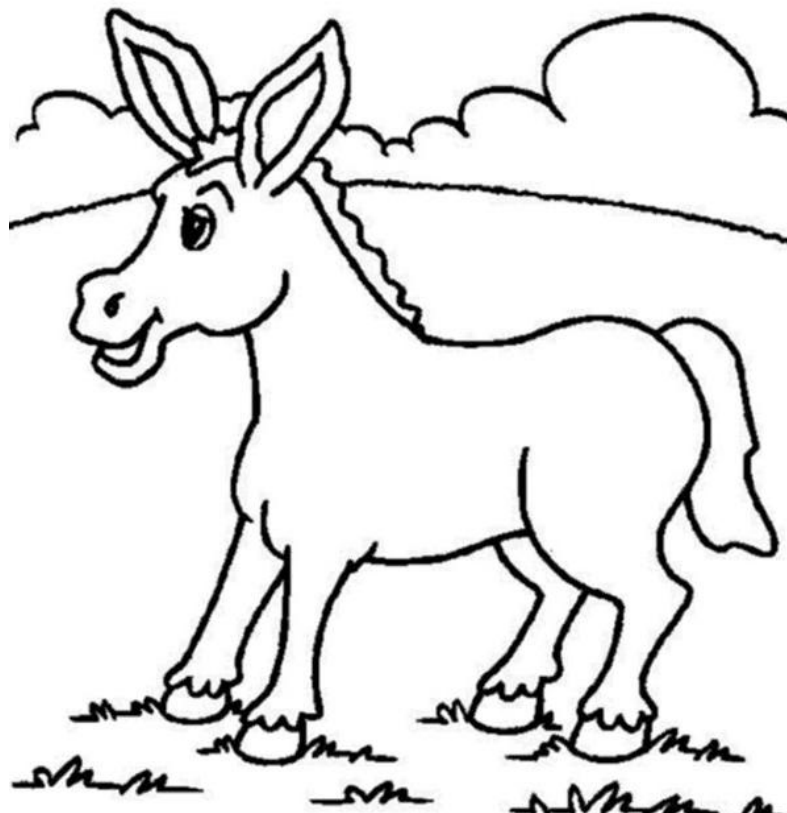
- Wąż Sławek spał smacznie w swojej jaskini (*język leży płasko na dnie jamy ustnej*).
- Kiedy mocniej zaświeciło słońce, wąż zaczął się wiercić (*poruszamy czubkiem języka za dolnymi zębami*) i rozejrzał się dookoła (*oblizujemy górne i dolne zęby od strony wewnętrznej*).
- Chciał wyśliznąć się ze swej jaskini (*przeciskamy język między zbliżonymi do siebie zębami*), ale okazało się, iż przejście zablokował duży kamień (*przy złączonych zębach rozchylamy i łączymy wargi*).
- W końcu wąż wyszedł na zalaną słońcem polanę (*wysuwamy język daleko do przodu*).
– tego ćwiczenia nie wykonują dzieci ze stwierdzoną międzyzębową wadą wymowy.
- Zatańczył uradowany (*rozchylamy usta w uśmiechu*) i zasyczał głośno (*wymawiamy ssssssss... język za zębami*).

„OSIOŁEK”

Posłuchaj bajeczki o osiołku i rób to co on.

- Na leśnej polanie smacznie spał mały osiołek (*chrapanie*).
- Gdy nastał ranek, wraz ze słońkiem obudził się osiołek, bardzo szeroko otworzył swoją buzię i ziewał (*ziewamy, 3 razy*).
- Nagle poczuł duży głód. Nabrał więc sporo trawy do *pyska* (*otwieramy i zamykamy usta*) i dokładnie zaczął ją żuć (*żujemy*).
- Po śniadaniu osiołek oblizał ząbki. Lubił, gdy były czyste (*przesuwamy językiem po zębach, najpierw górnych później dolnych, od lewej do prawej strony*).
- „Ał!” - krzyknął osiołek. Jedno źdźbło przykleiło się mu do podniebienia. Koniecznie musiał je oderwać (*przesuwamy językiem po podniebieniu twardym, od zębów w stronę gardła*).
- Najedzony osiołek długo biegał po polance (*kląskamy*).
- Zmęczony i spragniony podszedł do strumyka, by napić się wody (*zwijamy język w rurkę*).
- Przed nocnym spaniem osiołek dokładnie umył każdy ząbek (*językiem przesuwamy po wewnętrznej i po zewnętrznej stronie zębów*) oraz policzki (*kilka razy przesuwamy językiem po wewnętrznej stronie policzków*).

Literatura:

A.Tońska-Mrowiec: Języczkowe przygody i inne bajeczki logopedyczne.

I. Rutkowska-Błachowiak: Gimnastyka buzi na wesoło.

.....

Życzę miłej zabawy
- Pani Hania